

08 — Humanitarac

Filip je žurno koračao preko parkinga. Nekoliko svetiljki u odeljku A4 bilo je polomljeno i njegov hover šćućurio se u pomrčini. Vandalizam, pomislio je ljutito. Neko će morati da im stane na put. Uzdahnuo je. Bilo je toliko toga da se uradi, toliko važnih stvari, Ministarstvo je vapilo za mladim, spretnim ljudima kao što je bio on. Otac je dobro postupio što ga je postavio na to mesto. Poletno je ubrzao korak. Toliko posla, a tako malo sati u jednom danu.

Neočekivano cviljenje, nerazumljivo i neljudsko, promaklo je iznad nepomičnih hovera i uvilo se oko umrlih svetiljki. Zastao je. Ispred njega, u pomrčini, stvorila se žena, tako iznenadno, kao da je iznikla iz tla. Bila je vitka, nešto višlja od njega, sa umršenom masnom kosom preko lica. Drhtavim rukama držala je pištolj.

Ukočio se u mestu. Vazduh u plućima skupio se u pesnicu i udario ga u stomak. Mogao je da očekuje ovakav susret, sada kada je postao sekretar odeljenja za vojnu obuku. U džepu od košulje imao je zlatnu kod-karticu, moćnog saveznika svakom kriminalcu, buntovniku i borcu pokreta otpora. Gotovo da je mogao da oseti kako ga peče kroz svilenu tkaninu, tačno iznad srca koje mu je bubnjalo o rebra.

„Ni reći!“ prosiktala je. Mahnula je pištoljem uvis. Poslušno je podigao ruke.

„Ne mrdaj. Ne viči. Pucaću! Uradiću to“, prošaptala je. „Šta misliš da se desilo sa njegovim vlasnikom?“ spustila je pogled na pištolj. Glas joj je drhtao. Zakoračila je napred i niti bledog svetla uplele se oko nje. Stomak mu se okrenuo. Prepoznao je L17, policijsko oružje. Humanitarac, tako su ga zvali. Ubija brzo, bezbolno i milosrdno. Kolena su počela da mu se tresu.

Bila je luda, nesumnjivo umobolna, mahnita. Oči su joj bile isko-laçene, a lice ispijeno. Haljina joj je bila ofucana i razdrljena, sa odvrat-

nim flekama po rukavima. Na desnoj nozi nosila je duboku čizmu, a na levoj pocepanu sandalu. Gledala ga je preteće iznad debelih podočnjaka, bezumnim, očajničkim pogledom. Stisnuo je usne. Vandali i ubice, ludaci iz pokreta otpora. Kako su samo bedni, sa svojim besom i svojim nerazumnim nasiljem. Proklet bio ako im bilo šta da.

„Ubiću te“, ponovila je. „Ubiću te kao pacova.“ Obuhvatila je pištolj i drugom šakom. Ruke su joj se umirile. Crno metalno oko piljilo je u njega. Nije bilo bitno gde će ga pogoditi. Toksin će ga uspavati za dva minuta. I više se neće probuditi.

Trebalo je samo da vikne. Morao je nešto da učini. Da li je stražar još uvek tu? Ili je i njega već uspavala?

„Daj mi“, prošaptala je. Oštrim pokretom glave sklonila je pramenove kose sa usukalog lica. Stegla je čvršće dršku i uperila mu pištolj u čelo. Palac je spustila na dugme. Gospode, pomislio je. Stvarno će to učiniti. Pucaće. Prokleta da je, ružna, surova pakosnica. Srce mu je poskočilo i sada je tuklo u grlu.

„Stani!“ rekao je. „Molim te.“

Glas mu je bio piskutav, kao da je mali dečak. Uvek je maštao da će se u trenucima smrtno opasnosti poneti kao heroj, da se neće predati, da će dati život za druge i zakoračiti u smrt kao legenda. Trebalo je da barem pokuša. Ali jedva je imao snage da stoji na nogama.

Šta god da ubica želi, lako će ga pokupiti sa njegovog mrtvog tela. Ako ovo preživi, imaće prilike da prezire svoju slabost.

Kad bi samo preživeo.

Lagano je posegao je za karticom. Grozničavom pogledom pratila je njegove prste koji su uronili u džep. Ošamarila ga je svest koliko važne robe ima u skladištima. Pripremili su tovar oružja za puna dva transportna broda. Dva broda! Ah, da je samo imao laser, ili bar nož. Nije nosio oružje sa sobom. Nije mu bilo prijatno da ga oseća uz svoje telo, kao da sejači smrti imaju sopstvenu volju i plan da ga ubiju.

Bacio je karticu na beton ispred nje. Osetio je kako mu se bes razliva kroz vene. Zašto ona stoji tako i gleda je, bezizražajnog izraza na licu, tu najveću dragocenost koju ima, pušta je da se davi u barici ulja. Poželeo je da skoči na nju, da joj otme pištolj i udara je njime, sve dok joj se ružno, suvonjavo lice ne zacrveni od bola.

Ponovo cviljenje. Zatreperilo je oko njega kao simfonija. Gledao ju je zaprepašćeno. Odbacila je pištolj, spustila se na kolena i obgrlila svoje mršavo telo šakama. Metalni odjek ispratio je sudar humanitarca i jednog od hovera.

Nije bio siguran šta treba da radi. Ruke su mu još uvek bile podignute. Luda žena jecala je na tlu. Nije više delovala zastrašujuće. Kako je samo mogao i da pomisli da joj popusti, matoroj ćaknutoj teroristkinji. Pažljivo se osvrnuo oko sebe, osluškujući. Tišina se skupila oko njih kao da su na dnu jezera. Činilo se da nema drugih razbojnika u blizini. Posrnuo je prema hoverima, bacio se na tlo i grozničavo pipao po tami dok nije pronašao pištolj. Zbunjeno ga je podigao. Bio je neobično lagan u njegovim rukama. Replika, shvatio je. Obična beskorisna igračka.

Odahnulo je kada je začuo korake. Ko god da je dolazio, sigurno je mogao da mu pomogne. Naslonio se na hover i pritisnuo ruku na grudi.

Postariji gospodin sa šeširom stupio je na svetlo. Prošao je pored njega ni ne primetivši ga. Kratko je osmotrio uplakanu ženu na kolenima. Filip je zaustio da mu nešto kaže, da se požali, ali nije mogao da istisne glas iz grla. Tresao se.

Gospodin je otišao dalje. Iznenada je zastao, izvadio nešto iz torbe, vratio se do žene i pored nje spustio papirnu kesu. Nastavio je svojim putem, ne osvrćući se. Žena je skočila hitro, kao ulična mačka, i prosula sadržaj kese na tlo. Dva sendviča zakotrljala su se po betonu, jedan dopola pojeđen. Žurno je gurala komade u usta, gutajući hleb i suze. Drugi sendvič privila je iz grudi i šmugnula u tamu.

Filip je ostao sam. U tišini parkinga čulo se samo drhtavo brujanje hovera.